

En la infantesa i amb els "cromos"...

La mort, ja feia un quant temps pressentida, del polític francès Mr. Poincaré, s'emportà un dels noms que havia adquirit un prestigi des de la infantesa dels homes que tot just arriben als trenta anys. Ens referim als infants que durant la guerra europea esmerçaren llur instint col·leccionador en obtenir els cromos dels homes d'estat que intervingueren en aquella lluita mundial. Tot això era una joguina i un passatemp, però sens dubte contribuïren en molts a arrodonir conceptes i idees entorn els països bel·ligerants i llurs caps dirigents. Poincaré, és un dels records, en aquest sentit, més vell de no poques intel·ligències. Va durar molt temps que el nom de l'ex-president de la veïna república era imatge inexpressiva, un record imprecís, simplement un núvol. La nova del seu traspàs ens ha portat a la memòria tota aquella estimació i admiració—tan discutibles com es vulgui—, que en la nostra primera juvenesa havien tingut al llavors president de França.

Per experiència sabem com és de difícil tòrcer els antics conceptes i les primeres impressions personals que des de petits ens hàgim pogut formar d'una persona, d'un paissatge o d'un fet. Abans de caure en le desil·lusió de veure desfigurat el que ens imaginàvem admirable definitiu, preferim sacrificar posteriors coneixements i detalls aclaratoris, que a través del temps i per mitjà d'una il·lustració diversa, hom pugui obtenir d'aquell fet o de tal personatge.

Si es vol, és una d'aquelles rediculeses que mai no falten en la vida, a les quals ens arripem terriblament com si ens hi anés més de la vida. D'altres, llur memòria arrencarà de més lluny o de més aprop. Nosaltres, comencem amb Raymond Poincaré i amb els homes i amb episodis guerrers dels anys de la gran guerra.

Poincaré, s'ens ha mantingut sempre en una reresa irrenunciable, i de tal simplicitat que no pot dir-se que amb ell tinguéssim cap partit pres.

Totes les notícies posteriors que d'ell hem adquirit, la seva vista en objectius, tot ho reduïem al primitiu record; tot reemplaçàvem en la figura majestuosa d'aquell Poincaré amb qui, d'infants, havíem jugat.

Com no podia ésser d'altra manera, la mort de Raymond Poincaré ens fa desaparèixer del món real i sacrificuem amb tot el coneixement, una mica més ple i divers, d'homes fets, la recordança del president de la república francesa del període en què els trasbals de la gran guerra coincidien amb les nostres primeres coneixences amb el món internacional.

VIDA MUNICIPAL

Extracte dels acords adoptats en la Sessió Ordinària celebrada el dia 26 de setembre de 1934.

Es reuní sota la Presidència de l'Alcalde Sr. Tort.

Comença la sessió llegint l'acta de la darrerament celebrada i s'aprova.

Es dona compte de la correspondència oficial rebuda des del dia 13 del mateix mes, prenent-se els següents acords:

Passar a informe de la Comissió de Foment el comunicat del departament d'Obres Públiques de la Generalitat referent a la cuneta existent a la Carretera de Sentmenat.

Idem a informe de la Comissió la proposició d'Obra Social Benèfica referent a l'organització d'un dispensari municipal per casos urgents i gratuïts a dit establiment i agrair l'oferiment. També s'acorda l'enterat del preu establert per les estàn-

cier de malalts a dit establiment.

Adherir-se a l'homenatge projectat a Amadeu Aragay amb l'abstenció del vot de la minoria de Lliga Catalana.

Contribuir a la subscripció de la Federació de Mutualitats de Catalunya amb la quantitat de 25 ptes.

Foren aprovades les relacions de bestiar sacrificat a l'escorxador que importen un total de 1854'44 ptes.

S'aproven notes de jornals durant la quinzena passada per diversos conceptes per un total de 1392'50 ptes.

Donada compte i prèvia deliberació va aprovar-se en principi la dimissió que presenta el segon Alcalde Sr. Bruguera.

S'aproven els següents dictàmens de la Comissió de Foment: Autoritzant a Teresa Viñas i Melcior Uño per a realitzar les obres que interessin.

A les 9'30 va donar-se per acabada la sessió.

COL·LABORACIÓ INFANTIL

El frare

(Conte)

Una vegada en un hostal d'una comarca on del fòtil d'escalfar llits en deixen el «frare», hi arribà una minyona provinent d'una comarca on en deien el «burro».

Es va escaure que aquell mateix dia arribà un pobre frare, cansat de caminar per camins dolents i llargs a dit hostal per tal de demanar acolliment per aquella nit. L'hostalera i les persones hi accediren. El frare sopà junt amb les altres persones. Mentrestant, l'hostalera diu a la minyona: Porta el frare al meu llit. El frare que estava endormiscat vora la llar, seguí la minyona. Al cap d'una estona la mestressa diu a la minyona: Ja pots treure el frare del meu llit i porte'l al de les noies. La minyona va a despertar el frare que ja roncava i li digué que havia de canviar de llit. El frare s'aixecà una mica contrariat i se'n anà a l'altre llit. No feia gaire estona que hi era, quan la mestressa diu a la minyona: Vés; treu el frare del llit de les noies i porte'l al teu llit. La minyona tornà a despertar el frare que li costà una mica i digué tot enutjat: Més hagués valgut que no m'haguéssiu donat acolliment i no fer-me voltar d'un llit a l'altre! La minyona li donà la raó i se'n anà a enllestir la cuina.

Quan fou hora de retirar, la minyona diu a la mestressa:

—I jo, on haig d'anar a dormir?

—Ai ai, a la teva cambra!

—I el frare?

—Vés, pose'l sota el teu llit!

—Pobre home! Després d'escalfar tots els llits de la casa, fer-li passar la nit sobre les rajoles fredes.

—Però, de què te les heus?

—Ai ai, del frare que ha vingut a dormir.

—Què has fet?

—El que m'havau manat. Per això us dic: «Pobre home!»

—Jo t'he dit el frare, l'escalfador de llits.

—El frare... El frare...! M'haguéssiu dit el «burro». I altra vegada a fer canviar de llit el frare. La minyona li digué que havia confós el frare amb el «burro».

I el frare li digué més enrabiat que mai:

—Si m'ho arribo a pensar, el primer cop que has vingut et trec de la cambra a plantofades.

JOAN TUBAU CASES
(12 anys)

Castellar del 5 al 11 d'octubre

Heus ací una resenya senzilla que encara que no sigui de flamant actualitat, és precis fer-la per a posar les coses al seu punt i tallar d'una vegada els comentaris maliciosos d'alguns que sembla que aquests dies no visquessin a Castellar.

Divendres, dia 5: Com de costum el poble es deixondí tranquilament, els obrers acudiren a les fàbriques, no notant-se res d'anormal tot i corrent rumors de què a Sabadell hi havia vaga general.

Devia ésser per allà a les 10 del matí que inesperadament vingueren amb un auto (que segons el cartell que portava, era requisat pel comitè revolucionari), uns elements extremistes que armats amb pistoles i escopetes es presentaren al despatx de la fàbrica Vda. Tolrà (càn Barba) exigint apuntant amb les armes a que es desallotjés la fàbrica ràpidament per a secundar la vaga general revolucionària.

Costà molt de posar-los a la raó fent-los veure el prudent que seria el parlar amb els delegats de secció per a posar-se d'adord, mentre així discutien al despatx, arribaren a tota velocitat dos autos més atapeïts de «pacífics» sabadellencs armats fins a les dents que abans d'entrar a la fàbrica anaren a casa del senyor Joan Batlle, regirant-la tota fins que els fou entregada l'arma del sometent, mentre que uns altres prenién la del senyor Ossul jun amb el seu carnet del sometent, després d'haver-li encarat les pistoles.

Com a folls entraren al despatx no fent cas dels seus «germans de revolució» que volien explicar-els-hi que eren a buscar els delegats per a parlamentar, ells tenien una dèria, semblar el pànic i ho aconseguiren. Amb quatre salts baixaren les escales presentant-se a la sala de telers i engegant trets a tort i dret amb crits, insults i mals modors, inclús un s'atreví a donar una puntada de peu a una noia, forçaren als obrers i obreres a sortir de la fàbrica sense donar-els-hi temps de canviar-se la roba de treballar...

I tot això es feia en nom de la llibertat i pobreta! i de la democràcia.

Sortí tothom ja que només donaren permís per a restar a la fàbrica al Sr. Benasco com a director i al Cinto com a vigilant, amenaçant si això no es complia.

L'efecte que feia aquella desfilada no cal explicar-ho perquè tothom el pogué veure o li fou comentat.

Tot anant amunt es feien comentaris de tota mena, la majoria indignats, més alguns i algunes donant-se-les d'espavilades i oblidant que l'escena primera del

despatx no l'havien vista, atentes solament al que havien vist a baix i a la seva imaginació, donaven tota la culpa a la direcció de la fàbrica per no haver sabut barrar el pas; altres volguent atenuar un xic l'actitud dels extremistes deien que els trets que dispararen eren amb pólvora per fer soroll, més hom pot dir perquè ho va veure com ho han vist molts d'altres, que després de passada la bullanga es trobaren a la sala dels telers unes quantes bales i un pàmpol de un llum atravesat i abonyegat per un tret de pistola.

Després d'aconseguir el seu propòsit, els extremistes anaren a les fàbriques del poble, «Càn Pinyot» i «Fonts-Calents» utilitzen als mateixos procediments i modors que a «Càn Barba».

Dissabte dia 6: Al matí es féu un pregó assabentant a tots els obrers de la casa Tolrà, i d'altres cases que de 11 a 1 podien anar a cobrar i així es féu sense haver-hi el més petit incident.

A la tarda vingueren a Castellar un grup de forasters, no sabem del cert si eren d'Estat Català que anaren a l'Ajuntament i tot remenant armes o especionant-les se'ls en va disparar una, causant l'alarma entre els veïns.

Al vespre després d'ésser proclamat l'Estat Català i la República Federal des del balcó de la Generalitat, s'issaren les banderes a l'Ajuntament, fent-se més tard un pregó proclamant l'Estat Català, que féu el nunci acompanyat de dos individus amb escopetes i seguit d'una gran gentada.

El poble era al carrer fent comentaris, els aparells de ràdio sonaven fort, essent-ne escoltats frisosament i fent el seu efecte.

Un grup a mitja nit anaren a requisar armes a casa d'alguns veïns, alarmant així als pacífics castellarencs; i el que és més de doldre és que entre els requisadors, hi anava un regidor del nostre Ajuntament.

Difficil es féu pel Sr. Tort calmar un nombrós estol d'eixelebrats que demanaven armes, disposats a moure aldarulls i que haurien deixat un trist record al nostre poble.

Seguidament s'engrescaren per anar a Barcelona a defensar l'Estat Català, cosa que no efectuaren tots, gràcies a les paraules de seny i serenitat del Sr. Tort, les que pogueren convèncer a bona part d'ells. Els més esverats marxaren en dos autos tot xirois cap a armar-se a Sabadell, però convençuts no d'anar a una lluita, sinó de presenciar un 14 d'abril.

Dia 7: De bon matí i per vergonya del poble que no havia vist mai un cas semblant, un grup de valents es situà davant l'Església i després d'haver amenaçat al sagristà d'encendre l'Església si s'obrien les portes i es tocaven les campanes, feren tornar enrera als que en aquella hora tenien intenció d'anar a missa, fent-los escarnis i bromes, insultant i tot a alguna velleta matinera.

Durant el dia no passà res més d'anormal; sols circulaven notícies confuses, però els rumors i falses notícies feien estar el poble neguitós i mal humorat i més sabent que hi havien castellarencs germans nostres que a la nit havien sortit i no se'n sabien noves.

Dia 8: Passà el dilluns, caracteritzà el dia l'ansietat, amb comentaris més o menys exagerats de la nit tràgica del 6 al 7.

Al vespre es féu un pregó, invitant a tothom de que tornés al treball, al carrer tot eren enraonies d'anar o no al treball.

Dia 9: A tres quarts de cinc del matí, tocà la sirena de la fàbrica «Càn Barba»; tots els encarregats i ajudants estaven a les seves respectives seccions per rependre de nou el treball, però no hi baixà ningú; corrien rumors de que la gent estava esporuguida, doncs a Sabadell no es treballava i no havent-hi forces per a garantir l'ordre, temien que passés com el dissabte i no es tingués que lamentar alguna desgràcia.

Dia 10: Tampoc els obrers de Castellar anaren a treballar.

Dia 11: A la tarda la Guàrdia Civil féu acte de presència a la població, fixant-se el bàndol d'estat de guerra, es féu un altre pregó recomanant al poble que s'anés a treballar i els obrers al veure's més segurs retornaren al treball el dijous dia 12 normalitzant-se tot, tenint-se sols que lamentar l'empresonament d'alguns castellarencs desitjant que prompte siguin amb nosaltres.

J. A. N.

Notes de la Redacció:

1.ª La Redacció no es fa solidària dels articles d'aquesta secció; d'ells en seran únicament responsables llurs autors.

2.ª Els originals no seran retornats i hauran d'anar signats. Podrà usar-se a la seva publicació d'inicials o pseudònim, prèvia advertència de l'original.

—OCASIÓ: Es venen unes portes foranes en bon estat i a bon preu.

Raó carrer del Centre, 33

(SASTRERIA VILADOMS)

Castellarencs: Anuncieu a LA FARGA

LES LLETRES

Nota de tardor

Una fulla seca
venia volant;
fent mil cabrioles
i giravoltant.

En sè a ma presència
en sec s'ha parat,
i l'he recollida
mirant-la estranyat.

quin tany l'ha perduda?
L'estarà plorant?
Ara ses germanes,
no l'enyoraran?

De cop, que es planyia
la fulla, ha semblat.
La miro i remiro
per cada costat.

Així, amb tota cura,
l'anava amoixant,
tal com ho faria
a un manyac infant.

I entre mi resava:
Es plany de vritat
perquè presonera
en mi s'ha quedat?

Revé una ventada
en aquell instant
i passen més fulles
bo i giravoltant...

La que jo tenia
dels dits m'ha escapat
i amb ses companyones
a juntar se ha anat...

En tant s'allunyaven
anava pensant:
I, qui sap d'on venen!...
I, qui sap on van!...

FRANCESC MAS ABRIL

DIVULGACIONS CURIOSSES

Els bolets

Trobant-nos en plena temporada, cal fer algunes consideracions sobre els bolets.

Els bolets, en general, són ben estimats per tota la gent que els cerquen amb avidesa i se'ls mengen amb il·lusió i deliri de «gourmets».

Es una collita que el propietari abandona al públic perquè és costum deixar-los cercar lliurement, però no deixaria de valer, en molts indrets, una bona picossada de diners.

No hi ha any que els «gourmans» de bolets no paguin el seu tribut a la mort i

sempre veiem en els diaris casos greus per haver menjat bolets metzinosos; doncs hi ha molta gent que no els coneixen i altres des preocupats que ho aprofiten tot sense recel.

No s'ha de menjar, doncs, cap bolet que no es conegui ben bé si és comestible i que per tant no presenta cap perill, doncs fins els que es diuen i són bons, no deixen de tenir-se i s'han de guisar amb certa prevenció i cura.

Són molt coneguts de molt antic, sinó que abans la gent creia que neixien i es feien per generació espontània i no és així, sinó que són éssers vegetals com els altres i neixen de la pròpia grana, fent-se artificialment i en conreus preparats per a l'explotació de rendiment, com n'hi ha molts a França, Alemanya, Itàlia i fins a la nostra Península.

La llista principal dels bons amb ordre a llur mèrit i importància, és la següent: llenega, rovelló, reig, pentinella, sigró, muixernó, pebràs, fredolic, terderol, poagre, llémena, carlets, trifaldó, binosa, pinatell, bolet de poll, corrioles, bolet de lladoner, forner, etcètera.

Els metzinosos són en més gran nombre i molt llampants de colors, molts d'ells. Per això enganyen.

Entre el poble grec ja era molt estès destinar-los a l'alimentació. Atenes concedia el dret de ciutadania als naturals de Cherips en recompensa d'haver descobert un procediment per a preparar-los de manera que resultessin inofensius. Galè, el pare de la medicina vellurana, l'any 200 abans de Jesucrist, va escriure que el bolet d'olivera (metzinós) no era altra cosa que un excriment vegetal que s'havia de refusar sempre; doncs el seu verí danjava a les persones en llur organisme.

En l'imperi romà s'estudiaren els bolets, assenyalant els bons i els dolents, emprant-los abundantment en els menús dels seus banquets i bacanals, els pròcers i pretors d'aquell poble tan poderós que va acaçar amb la degeneració moral i física de l'home i per això fou batut pels bàrbars del Nord.

D'ells s'ocupà Marcial, el gran poeta fill d'Ibèria en els seus admirables versos.

Asseguren molts autors que Agripina, mare de Neró, emmetzinà l'Emperador Claudi, el seu marit, per tal que el seu fill pogués regnar més aviat, amb el bolet Amanita Phalloides, conegut entre nosaltres amb el nom de Cugumella borda. La seva tràgica mort li valgué l'entrada a l'Olimp amb el nom de «Divus Claudius». Per això pogué dir el seu desnaturalitzat fill Neró, que els bolets «eren el menjar dels Déus».

El nom llatí d'«Amanita Cessarea» aplicat als bolets Reis o bé Reigs, significa la importància que Roma donava a aquest bolet, un dels més delicats i fins de

gust, el més estimat pel que el coneix. Els romans fins es venien les joies per a adquirir-los, tal era llur afició a aquest vegetal de capell vermell i que tan bé es produeix en les terres de llicorella dels nostres boscos.

Però el gust general és per al rovelló, com també més conegut i estès, encara que el bon boletaire s'estima més la llenega o mocosa i que nosaltres també opinem que és el rei dels bolets de les nostres comarques, per la seva finor, flaire i dolçor i sobretot sempre net de corc i de terres.

Doncs, bé; el bolet, parlant en plata, no és un gran aliment, però sí un bon condiment i baix aquest punt de vista se li dona importància, com així passa amb el xampinyó, tòfona, murgula, muixernó, corriola, cama-sec, etc.

Estimem el bolet en allò que val, doncs és l'alegria de la cuina, però obrem amb seny en menjar-los i sobretot amb molta prudència, ja que, com hem dit, cada any ocasionen desgràcies ben sensibles entre aquelles famílies massa confiades.

E. P.

NOTICIARI

SORTEIG DE RECLUTES

En el tauler d'edictes de la Casa Consistorial ha quedat fixada la següent relació nominal dels minyons de les lleves del 1934 i 1933, declarats soldats pertanyents al servei ordinari, amb l'assignació del número que els ha correspost en el sorteig efectuat a la caixa de recluta número 26 i amb expressió dels que per llur número perteneixen al cupus d'Àfrica, de la Península i al d'Instrucció:

Número	Noms i cognoms	Cupus
2456	Domènec Asturgó Llonch	Instrucció
2927	Josep M. ^a Casamada Canet	«
2991	Agustí Castells Iglésias	«
3212	Jaume Creus Farell	«
3434	Pere Farrés Garriga	«
3650	Sebastià Garcés Vidal	«
187	Josep Homet Pla	Àfrica
207	Joan Illa Ribalta	«
255	Jaume Juliana Cabré	«
272	Antoni Larrosa Garcia	«
370	Vicenç Lloret Sallent	Península
511	Vicenç Masaguer Masaveu	«
979	Josep Piñol Sales	«
1116	Josep Puig Caelles	«
1151	Joan Puigdellosas Sastre	«
2776	Alfons Camprubí Morató	Instrucció
2223	Antoni Viñas Gelonch	«
2895	Jaume Carreras Casablanques	«
1440	Llorenç Rovira Prat	Península
1580	Antoni Sanchis Jorques	«
1606	Miquel Sansalvador Vicente	«
1701	Esteve Serra Ribalta	«

CINE SONOR ATENEU

Bonic Programa pel diumenge dia 21 octubre 1934

Noticiari "Paramount"

La interessant producció policiaca de la casa «FOX», per RALPH MORGAN - SALLY BLANE - VÍCTOR JORY

FARSA CONTRA FARSA

Un altre film de Chevalier!

i altre èxit cinematogràfic de la Paramount:

SOLTERO INOCENTE

És un curs d'optimisme, d'alegria del viure... Maurice Chevalier i el NEN LEROY formen la veritable «PARELLA IDEAL»

De complement una Bonica Alfombra "FOX"

Diumenge vinem!... Per fi la tan esperada com magnífica cinta

Vuelan mis canciones

1715 Francesc Serradella Pujol
1903 Francesc Tomás Sánchez
2017 Emili Vall Bach
2018 Simeó Vall Girbau
2060 Jaume Vendrell Cladellas

FESTA MAJOR

El pròxim dissabte començarà la Festa Major de Caldes de Montbui, que havia de començar el dia 13 i hagué d'ésser suspesa a causa dels passats fets.

Aquestes festes tindran lloc durant els dies 20, 21, 22, 23 i 24 i el diumenge dia 28, l'Aplec del Remei.

CASAMENT

Dia 14. —Joan-Enric Puig Riera amb Ventura Piñot Girban.

Desitgem als novells esposos una inacabable lluna de mel.

OBSERVACIÓ INTERESSANT

A fi de que la ignorància de les recents disposicions sobre vinyes no perjudiqui als pagesos afectats, es fan públiques les instruccions rebudes del Servei Agronòmic Nacional:

1.ª. —Abans del dia 15 d'octubre corrent tots els que desitgin plantar vinyes presentaran a l'Alcaldia de la seva demarcació una sol·licitud adreçada a l'Enginyer Cap de la Secció Agronòmica.

2.ª. —Aquestes instàncies, reintegrades degudament i acompanyades d'una polissa solta de 1'50 ptes. hauran d'ésser trameses en conjunt abans del dia 20 d'a-

quest mes a la Secció Agronòmica.

L'Alcaldia rebrà, doncs, les sol·licituds que es presentin per tot el dia 20 dels corrents.

ESTANC de torn per a diumenge, Passeig, 21

FARMACIA de torn per a diumenge, Major, 16

CASTELLARENCS!!!
ANUNCIEU A «LA FARGA»

SI VOLEU UN BON CALÇAT RECORDEU A CAL ROVIRA - Carrer Caldes, 6
Compreu el Calçat de Crep i de Pell de Ferro, que té les màximes garanties sobre els demés calçats.

A tot comprador d'aquest calçat li serà entregat un Val per valor d'una pesseta, que podrà fer efectiu en la reparació de les mateixes.

Nota de preus de les Sabates de Crep:

NUMERACIO	P E S S E T E S			
	Mercedes	Anglese	Amb cama	Empelfades de llana
15 al 19	4'—			
20 * 23	5'50			
24 * 27	6'50	6'50	7'50	8'50
28 * 30	7'50	7'50	8'50	9'75
31 * 33	8'50	8'50	9'50	11'50
34 * 37	10'—	9'50	10'50	12'75
38 * 45		11'—	12'—	14'—
		13'—	16'—	22'—

Gran assortit de Sabates Escarpí, totes fetes a mà, procedents de Alaró (Mallorca)
Preus econòmics amb un 40 per cent de rebaix sobre els marcats per cases de la capital.

S'acosta l'hivern

i com a cosa pròpia sol fer molt fred, poso a la venda del públic un gran estoc de torrats i carbonet a un preu vertaderament econòmic.

Els sacs que l'any passat valien 4 pessetes, aquest any valen:

1 sac 3'50 pessetes; 2 sacs 6'50; 5 sacs 15 hi han torrats d'alzina, pi, plàtan i acàcia

Torrats d'alzina, 1 quintà, 3'— ptes.

« « 5 « 13'75 »

« de pi, 1 « 2'50 «

« « 5 « 11'25 «

Plàtan i acàcia, 1 « 2'25 «

« « 5 « 10'— «

També hi trobareu llenya verda de 1'50 a 2'25 ptes. el quintà. I a més hi ha sacs de entalles, a 4 ptes. el quintà.

Tots aquests preus, són portat a domicili

Florenci Serra

Puig de la Cren, 12 (Casa Guitó)

Agrupació Esportiva Castellar F. C.

Diumenge dia 21 - Tarda a les 3'30

Partit de campionat

entre els primers equips

SANTA PERPETUA
Castellar F. C.